

העותרות: 1. שב"י- שחרור בעלי חיים ישראל

2. האגודה לזכויות האזרח בישראל

ע"י ב"כ עוה"ד דן יקיר ואח'

מהאגודה לזכויות האזרח בישראל

רח' נחלת בנימין 75, תל אביב 65154

טל': 03-5608185 פקס: 035608165

- נ ג ד -

המשיבות: 1. עיריית ראשון לציון

מרחוב הכרמל 20, ראשון לציון 75264

טל': 039547777 פקס: 039547122

2. עיריית פתח תקווה

ע"י ב"כ עוה"ד שרה פריש ו/או אהרון שפרבר ו/או

יחזקאל ריינהרץ ו/או ליאת קינן ו/או פנינה

גורן ו/או רונית אלפר ו/או חגי כהנא ו/או יעקב

ברכה ו/או מוטי שיף ו/או דוד הרשקוביץ ו/או

שמעון מגריל ו/או אשר אילוביץ ו/או ענת שורץ

ו/או מוריה גילה ו/או מיכל אגסי ו/או אבינועם פרץ

ו/או אסי דהן ו/או חגית ישראלי

מרחוב משה דיין 14 ת.ד. 3363 פתח - תקוה 49518

טל: 03-9239010 פקס: 03-9239015

סיכומים בכתב מטעם המשיבה מס' 2

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 28.10.09, מתכבדת עיריית פתח תקוה, המשיבה מס' 2 (להלן: "המשיבה" או "העירייה"), להגיש בזאת סיכומים בכתב מטעמה.

העירייה מוסמכת, רשאית, ולמעשה מחויבת, לדאוג לנקיון הרחובות כמו גם למניעת הפרעות לתנועת התושבים בהם. בהתאם לכך, החליטה העירייה לאסור על קיומם של דוכני הסברה ברחובות ללא קבלת אישור, שכן דוכנים אלו יוצרים מטבעם לכלוך, התגודדות אנשים ולעיתים (במיוחד כשמדובר בנושאים קונטרבסאליים) עלולים אף להביא להרתחת הרחובות ולחילופי דברים קשים.

מדיניות זו של העירייה נאכפת בהתאם לחוק עזר עירוני מזה מספר שנים בהקפדה יתירה, וכאשר מאן דהוא מפר את חוק העזר ומקים דוכן, העירייה פועלת להסרת הדוכן ולהטלת קנסות. [אמנם, לעיתים נדירות מסכימה העירייה להצבת דוכני הסברה, אולם זאת רק כשמדובר בגופים קונסנזואליים - כגון האגודה למלחמה בסרטן או גופי התרמה ארציים לנכים].

מדיניות זו אינה מהווה פגיעה בחופש הביטוי שכן כיום, הדרכים להפצת רעיונות כיום הן כמעט בלתי סופיות - עיתונים רבים (יומיים, שבועיים, חודשיים, מקומונים), ערוצי רדיו רבים (ארציים ואזוריים), ערוצי טלוויזיה רבים (ארציים, ערוצי נישא, ערוצים מסחריים), אינטרנט (מאמרים, תגובות, בלוגים), ברשורים, עלונים, פליירים, מכתבים, מודעות רחוב, כנסים ועוד ועוד.

גם אם, כטענת העותרות, קיימת פגיעה מסוימת ומעטה בחופש הביטוי, הרי שאל מול חופש זה עומדת זכותו של הציבור ללכת ברחובות נקיים, ללא הפרעות וללא שיהא עליו להיתקל בדוכנים אשר עלולים להצית חילוקי דעות, כאשר יש לזכור כי בדומה לעותרת, קיימים גופים רבים אשר יהיו מעוניינים לנצל את הרחוב לצורך הפצת רעיונותיהם ומתן זכות לאחד תחייב ממילא מתן זכות לאחר, מצב שיביא להפיכת רחובות העיר לבמה להתפלמס בה תוך יצירת לכלוך הפרעה וטרדה לציבור.

א. העובדות

1. בתאריך 26.8.07 הגיעה למחלקת רישוי ופיקוח בקשתה של העותרת להצבת דוכן הסברה בקניון אבנת ובגשר בלינסון בפתח תקוה המצויים בכניסה לעיר לאורך ציר ז'בוטינסקי. במכתבה צוין בין היתר כי ההסברה תעסוק בנושא "זכויות בעלי חיים" והעמותה פועלת "ליצור יחס מוסרי כלפי בעלי חיים".
2. פקיד העירייה במחלקת רישוי ופיקוח אשר ראה כי בקשת העותרת עוסקת בנושא בעלי חיים, סבר (בטעות, כפי שיובהר בהמשך), כי הגורם המוסמך בעניין זה הוא השירות הוטרינארי העירוני, ועל כן הפנה את בקשת העותרת, לד"ר תיקה בר-און, מנהלת השרות הוטרינארי העירוני, לצורך בירור העניין.
3. לאחר שבקשת העמותה התקבלה במחלקת השירות הוטרינארי בראשו עומדת ד"ר בר-און, ומאחר וד"ר בר-און ראתה כי הבקשה עוסקת בהצבת דוכן, נושא שלשירות הוטרינארי העירוני אין כל סמכות לגביו, וכי הגוף המוסמך להחליט בנושא זה הוא מינהל שפ"ע (שיפור פני העיר) האתראי, בין היתר, על מראה רחובות העיר לרבות הצבת דוכנים בהם, הפנתה ד"ר בר-און את בקשת העותרת למנהל מינהל שפ"ע, מר צביקה בלומנשטיק, והבקשה נדונה על ידו ונדחתה.

4. בעקבות דחיית הבקשה, שלחה ד"ר בר-און בתאריך ה-21.10.07 מכתב תשובה לעותרת בו הודע לה כי בקשתה לא אושרה (ר' נספח א' לתגובת העירייה).
5. לבקשת העותרת לקבלת נימוקי העירייה, שלח ס. מנהל אגף הפיקוח בעירייה ביום 26.12.07 מכתב נוסף לעותרת בו ציין, כי עפ"י מדיניות העירייה, אין להציב דוכנים ברחובות (ר' נספח ב' לתגובת העירייה), כשכבר עתה ניתן לראות, כי טענת העותרת כאילו ד"ר בר-און היא זו שהחליטה על דחיית בקשת העותרת אין בה ממש.
6. אכן, בשיחה שערך נציג העותרת עם ד"ר בר-און אמרה לו האחרונה, כי היא מסתייגת מעמדותיה הרדיקאליות של העותרת בנושא התנגדותה לאכילת בשר, אולם דברים אלו נאמרו ע"י ד"ר בר-און כהבעת דעה אישית במהלך שיחה עם אדם שעיסוקו קרוב לליבה של ד"ר בר-און (יחס אנושי בעלי חיים), אולם בשום פנים ואופן דעה אישית זו לא היוותה כל שיקול בהחלטה על דחיית בקשת העותרת, החלטה שכלל לא נדונה ע"י ד"ר בר-און ואף לא בהתייעצות עימה, אלא אך ורק ע"י מנהל מינהל שפ"ע ובהתאם למדיניותו העירונית בנושא הצבת דוכנים, יהא נושאם אשר יהא.
7. למותר לציין, כי גם אם ד"ר בר-און חלקה על עמדות העותרת, מעולם לא היה עולה על דעתה למנוע ממנה להציג את עמדתה, זאת כמובן, במסגרות ובדרכים המתאימות והחוקיות.
8. עד כמה לא היתה כל רלוונטיות לעמדת ד"ר בר-און להחלטה על דחיית הבקשה תעיד העובדה: שמכתב העירייה מיום 26.12.07 כלל אינו מועתק לד"ר בר-און, ללמדך, שעמדתה כלל לא היוותה שיקול כלשהו בהחלטה על דחיית בקשת העותרת, אלא אך ורק מדיניות העירייה, מכח סעי' 48(א) לחוק עזר לפתח תקוה (שמירת הסדר והניקיון), התשנ"ב-1991 (להלן: "חוק העזר"), שלא להציב דוכנים ברחובות העיר.

ב. הטענות המשפטיות

סמכות העירייה

9. אין חולק, כי על העירייה מוטלת חובה למנוע ולהסיר מכשולים מכל מין וסוג מרחובותיה, חובה המוטלת עליה מכוח סעי' 235 לפקודת העיריות (נ"ח), המצוי בסימן ב' שכותרתו "חובותיה של העירייה", וזו לשונו:

"בענין רחובות תעשה העירייה פעולות אלה:

... (3) תמנע ותסיר מכשולים והסגת גבול ברחוב;

10. בעניין סמכותה וחובתה זו של העירייה הרחיב בית המשפט המחוזי בע"פ 334/80 מדינת ישראל נ' המבורגר, פ"מ תש"ס (2)3 (להלן: "עניין המבורגר") (כל ההדגשות בסיכומים אלה הן של הח"מ):

"פקודת העיריות מפרטת בפרק השנים-עשר מהן החובות המוטלות על העירייה ומהן הסמכויות שהוענקו למועצת-העיר למימוש ולמילוי חובותיה. החובות הן במגוון רחב של

תחומים, כשהמאפיינת את כולן היא דאגה מתמדת לתושבי העיר ולצרכיהם בכל תחומי חיי הקהילה: אם בבריאות, אם בתרבות, אם בדיוור, אם בעיסוק ואם בקביעת מציאות-חיים נאותה וסבירה, המבטיחה לתושבי, בין היתר, שימוש חופשי ונוח בחוצות העיר.

סעיף 235 בפקודת-העירויות [נוסח חדש] קובע לאמור:

"בעניין רחובות תעשה העירייה פעולות אלה... ובין היתר: (3) תמנע ותסיר מכשולים והסגת גבול ברחוב."

מילוי חובה זאת על-ידי הרשות הוא משמעותי ביותר לתושבי העיר, שהרי הוא בא להבטיח שלא יונחו מכשולים בדרכם של האזרחים, המשתמשים תדיר ברחובות העיר. ראוי שיוכלו לעשות כן בנוחיות ובביטחון, כשם שראוי ששטחים ותחומים שיועדו לכלל הציבור לא יתפסו על-ידי מסיגי גבול תוך צמצום המרחבים העומדים לרשות כלל הציבור, לשימוש ולרווחתו."

11. ברור אם כן, כי העירייה רשאית, מוסמכת ואף מחויבת למנוע כל הפרעה למעבר הציבור ברחובות העיר, כאשר יוזכר, כי בקשת העותרת היתה להצבת דוכן ליד גשר בילינסון המצוי על ציר התנועה הראשי בכניסה לעיר (ציר ז'בוטינסקי), אשר כל התקהלות לידו היא סכנה לחיי אדם ברמת וודאות גבוהה מאוד.
12. לאור חובתה להגן הציבור, לרבות שלומו רווחתו וזכותו להתהלך ברחובות נקיים וללא הפרעה, התקינה העירייה את חוק עזר העירוני, אשר בסעי' 48 לו קובע כדלקמן:

"לא יניח אדם, לא ישאיר, לא יקים, לא יתלה ולא יטיל ברחוב לא יבליט מעל לרחוב, ולא ירשה לאחר להניח, להשאיר להקים, לתלות או להטיל ברחוב או להבליט מעל לרחוב, דבר העלול לגרום נזק לרחוב או להפריע לנקיונו או לתנועת הציבור בו, אלא אם כן דרוש לעשות כן לטעינת הדבר או לפריקתו ותוך כדי פריקתו או טעינתו ולא יותר מן הזמן הסביר הדרוש לכך, ואלא אם כן ניתן לכך היתר בכתב מאת ראש העירייה ובהתאם לתנאי ההיתר".

- לנוחות בית המשפט הנכבד מצ"ב חוק העזר העירוני.

יצוין, כי הגדרת המונח "רחוב" על פי סעיף 1 לחוק העזר הינה:

"רחוב" - דרך, נתיב להולכי רגל, מדרכה, כביש, גשר, מעבר המשמש רחבה או המכוון לשמש אמצעי גישה לבתים אחדים, תעלה, ביב, חפירה, רחבה, כיכר או גן, וכן כל מקום פתוח שהציבור משתמש בו או שהציבור נכנס אליו או רשאי להיכנס אליו, בין שהם מפולשים ובין שאינם מפולשים;

13. אודות כוונת המחוקק לגבי סעיף זה, ניתן ללמוד מדברי בית המשפט בעניין המבורגר, אשר עסק בפרשנות סעיף חוק עזר לתל אביב, אשר נוסחו כמעט זהה לחלוטין לסעיף 48 לחוק העזר שבו עסקינן:

"כותרת השוליים בצד סעיף זה היא: "מכשול ברחוב".

נשאלת השאלה: סעיף זה שבחוק-העזר, ככתבו וכלשונו, מה הוא בא להשמיענו? המענה הברור המשתקף לעין כל מקריאת החוק הנ"ל הוא שיש להקפיד שהרחוב (ולפי הגדרת מונח זה מדובר גם במדרכה) יהיה נקי וחופשי ממכשולים, מכל דבר העלול לגרום נזק לרחוב עצמו, להפריע לניקיו או להגביל את תנועת הציבור בו מעבר לנדרש בנסיבות הענין.

14. במקרים אחרים בית המשפט העליון עמד על חשיבותו של חוק עזר האוסר על הצבת דבר ברחוב שיש בו כדי להפריע לציבור, בקובעו שתכלית חוק העזר הנה תכלית שנועדה למטרה ציבורית חשובה וראויה, והיא שמירה על תקינות הרחובות, על ניקיונם ועל זכות המעבר והתנועה החופשיים בהם (ראה רע"פ 6795/93 אגדי נ' מדינת ישראל, מח(1)705, עע"מ 3829/04 טויטו נ' עיריית ירושלים, נט(4)769).

15. ראוי לציין, כי עמדות העותרת, שהמשיבה מכבדת אותן, הן מסוג העמדות אשר ייתכן ויהיו אנשים אשר יחלקו עליהן (כגון בעלי חנויות בשר ומעדניות), דבר שאף הוא עלול ליצור התקהלות וסערת רוחות.

16. זאת ועוד. המשיבה מס' 1 (עיריית ראשון לציון) צירפה לתגובתה צילומים מזעזעים של ראשים שחוטים של בעלי חיים.

17. כלום יש צורך לתאר את סערת הרוחות שעלולה להיגרם למי שיחשף לתמונות מזעזעות שכאלו?

[אמנם נציגי העותרת אמרו בבית המשפט (לאחר שבית המשפט הביע את זעזועו מהתמונות), כי תמונות אלו אינן מוצגות בדוכני ההסברה, אולם מי לידינו יתקע כי הדבר ימשך גם בעתיד? ומי לידינו יתקע שפעיל העותרת בדוכן ההסברה, במהלך סערת רוחות ולהט הויכוח, לא יציג תמונות אלו לציבור?]

18. מן האמור לעיל עולה, כי מדיניות העירייה המבקשת למנוע הצבת דוכנים ברחובות העיר היא מדיניות ראויה ונכונה, הן מכוח החוק והן על פי השכל הישר, שכן מתן הרשאה להצבת דוכנים עלולה לגרום להתקהלות, ללכלוך ולהפרעה למרחב הציבורי.

הדברים נכונים במיוחד במקרה זה, בו התבקשה הצבת דוכן בסמוך לרח' ז'בוטינסקי שהתנועה בו סואנת ביותר משעות הבוקר המוקדמות ועד לשעות הלילה המאוחרות, ומיותר להרחיב בדיבור עד כמה התקהלות בצד ציר ז'בוטינסקי עלולה לגרום סכנה של ממש לחיי אדם!

חופש הביטוי

19. למעשה, הטענה העיקרית עליה מסתמכות העותרות היא הטענה בדבר מעמדו הרם של חופש הביטוי, אשר לשיטתן, מחייב מתן היתר להצבת הדוכנים כפי שהתבקש ע"י העותרת מס' 1.

20. נאמר זאת כבר עתה, ובפה מלא: אין חולק על מעמדה הרם של הזכות לחופש ביטוי ועל חשיבותה, אולם לא זו בלבד שגם לזכות זו, ככל זכות, יש גבולות, אלא שלמעשה כלל לא נפגע באופן ממשי חופש הביטוי של העותרת.

21. כפי שנאמר בפתיח לסיכומים אלו, למעשה, החלטה לא גרמה לפגיעה של ממש בחופש הביטוי, שכן לעותרת קיימות דרכים אין ספור לצורך הבעת עמדתה, ולהלן חלק מהן:

21.1. אינטרנט (מאמרים, תגובות, בלוגים);

21.2. עיתונים רבים (יומיים, שבועיים, חודשיים, מקומונים);

21.3. ערוצי רדיו רבים (ארציים ואזוריים);

21.4. ערוצי טלוויזיה רבים (ארציים, ערוצי נישה, ערוצים מסחריים);

21.5. עלונים;

21.6. פליירים;

21.7. מודעות רחוב;

21.8. דיוור ביתי;

21.9. כנסים;

22. אפשרויות ביטוי רבות אלו (ועוד רבות אחרות, כגון אלו המפורטות בנספח ע/2 לעתירה: הרצאות בתיכונים, מפגשי העשרה, פעילות שונות לבתי ספר) עומדות לעותרת לצורך הפצת דעותיה, והחלטת העירייה לא פגעה בהן כלל (ואגב, אין בדפי ההסברה שצורפו לעתירה כל ציון בדבר קיומם של דוכנים).

23. מן האמור לעיל עולה למעלה מכל ספק, כי הפגיעה בחופש הביטוי של העותרת עקב החלטת העירייה שלא לאפשר לה הצבת דוכן ברחוב, הינה - אם בכלל - פגיעה שולית שבשולית.

24. ואולם, גם אם חופש הביטוי של העותרת נפגעה במידת מה, הרי כלל הוא שחופש הביטוי אינו זכות מוחלטת, ולעיתים, עת מתנגש הוא בזכויות ובאינטרסים אחרים, יש להגבילו. בעניין זה מופנה בית המשפט הנכבד לעע"מ 3829/04 טויטו נ' עיריית ירושלים, פ"ד נט(4), 769, שבו נקבע כי:

זכות ההפגנה והמחאה אכן נגזרת מהזכות לחופש ביטוי, והיא אחד הביטויים הנעלים לרעיון כבוד האדם וחירותו. לטוען לקיפוח בזכויות החברתיות ולתובע תיקון עול ופערים חברתיים בוודאי עומדת זכות הביטוי והמחאה. אולם הזכות לביטוי מחאה איננה זכות מוחלטת. היא כפופה, בראש ובראשונה לחובת הציות לחוק ולפעולה במסגרת הוראותיו. חירות הביטוי והמחאה אין פירושה פריקת עול ורסן (רע"פ 5086/97 בן חור נ' עיריית תל-אביב-יפו ו[1], בעמ' 642-643; בג"ץ 148/79 סער, עו"ד נ' שר הפנים והמשטרה [2], בעמ' 172). חופש המחאה כפוף להגבלות שנועדו לתכלית ראויה, המוטלות במידתיות הנדרשת. שיקולי השמירה על הסדר והביטחון הציבורי, ובכללם מניעת מפגעים ומטרדים בשטחים ציבוריים המיועדים לשימוש הציבור וסיפוק צרכיו הבסיסיים, הם בגדר שיקולים ראויים להטלת הגבלות כאמור. ואכן, חופש הביטוי וחירות ההפגנה והמחאה כפופים לאינטרסים שעניינם שמירה על סדר ציבורי, ובכלל זה הגנה על זכות הציבור להשתמש בשטחים

ציבוריים לתכלית שלה נועדו בלא הפרעה ובלא מפגע תוך שמירה על רמת תברואה נאותה ועל חזות אסתטית נאה ונקייה של רחובות עיר לרווחת כל תושביה (בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע [3], בעמ' 297). אכן,

"...הזכות לחופש ביטוי וזכות המחאה וההפגנה זכויות חשובות הן, אך אלה זכויות יחסיות אשר אין פירושן שרשאי כל הרוצה בכך למחות ולהפגין בכל דרך שתראה לו מבחינת המקום, הזמן, דרך ההפגנה ואופיה" (כדברי בית-המשפט בבג"ץ 3634/02 טבנקין נ' עיריית ירושלים [4]).

(ראו גם בג"ץ 2693/98 ד"ר קמחי נ' מפקד משטרת הבירה, משטרת ישראל [5]; וכן סעיפים 83-90 לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971).

25. כמו כן תטען המשיבה, כי פסקי הדין שהובאו בעתירה, אשר ניתנו בשנות ה-80 קודם למהפכת האינטרנט ובימים בהם ערוצי התקשורת היו מעטים (טלוויזיה חד-ערוצית, מספר מועט של תחנות רדיו ועיתונים), אינם רלוונטיים לימינו אנו בהם קיימות אפשרויות הבעת דעה כמעט בלתי מוגבלות, כמפורט לעיל.

26. חשוב להדגיש, כי בעניין ת"פ (י-ם) 2857/85 מדינת ישראל נ' פרופ' עוזי אורנן פ"מ תשמ"ז(3) 334 (להלן: "עניין אורנן") המוזכר ע"י העותרות, קבע בית המשפט כי אכן קיים קשר ישיר בין פגיעה בנקיטת הרחובות להפצת כרוזים, אלא שמאחר ובאותם ימים חלוקת כרוזים בחוצות העיר הייתה אחת הדרכים הבודדות בהן יכול היה לנקוט אדם שברצונו להפיץ דעותיו, הרי שבית המשפט העדיף את חופש הביטוי, אולם ברור כי המצב כיום שונה לחלוטין.

27. יפים לעניין זה דבריו של השופט (בדימו') יצחק זמיר, במאמרו "חופש הביטוי באינטרנט" (משפט וממשל, כרך ו', חוברת 2, 353 (2003)), ולפיהם:

"האינטרנט הוא, מצד אחד, רק טכנולוגיה. אך מצד אחר, כבר במצב הקיים ובוודאי במצב הצפוי, האינטרנט הוא מהפכה תרבותית, אולי גם מהפכה חברתית. הוא חבוי במחשב האישי כמו בקופסת-קסם הנפתחת במגע-יד, כמו בשרביט של פיה, ומביאה את העולם אל תוך הבית. האינטרנט משלב את העושר ואת הכוח הטמונים בטלביזיה ובטלפון, בעיתון ובאנציקלופדיה, בספרות ובמוסיקה, בשיחת-רעים ובאסיפת-עם וגם במסחר. תוך זמן קצר הוא שינה את דפוסי החיים של 1.8 מיליון גולשים בישראל."

28. מיותר לציין כי הנתון המובא בסוף הציטוט דלעיל אינו מעודכן לימינו. בעוד שהשופט (בדימוס) זמיר מציין כי בישראל ישנם 1.8 מיליון גולשים, הרי שכיום, על פי סקר TIM של TNS טלסקר (אשר פורסם, בין השאר, באתר האינטרנט של גלובס¹), אוכלוסיית הגולשים בישראל מעל גיל 13 נאמדת בכ-4.3 מיליון איש! עוד עולה מהסקר, כי 90% מהנערים בגילאי 13-17 וכן 71% מהאוכלוסייה הבוגרת היהודית (18 ומעלה) גולשים באינטרנט. ועוד היד נטויה.

¹ www.globes.co.il/news/article.aspx?did=1000479873

29. עוד בעניין זה, יופנה כב' ביהמ"ש לתב"מ 16/01 סיעת ש"ס נ' ח"כ אופיר פינס-פז, פ"ד נה(3) 159. בעניין זה התבקש השופט (בדימוס) מ' חשין, בשבתו כיושב ראש ועדת הבחירות המרכזית, לאסור תעמולת בחירות באינטרנט. על בסיס קביעתו כי ישנו שוני מהותי בין רשת האינטרנט ובין הרדיו והטלוויזיה, בין השאר בגלל יכולת ברירת התכנים, מהירות התעבורה, זמינות השירות, פשטות ועלות, הסיק כי:

"רשת האינטרנט, שלא כרדיו וטלוויזיה, פותחת פתח רחב לפני היחיד לקחת חלק בשיח הפוליטי ולומר את דברו במישרין. אם עדינה לא היה היחיד יכול להשמיע את קולו אל רבים, אלא אם אמצעי תקשורת מקובל – הרדיו או הטלוויזיה – הואיל כטובו לאפשר לו להשמיע את קולו, הנה כיום נפתחה הבימה בפני הכול, והיחיד יכול שיהיה גם מאזין גם דובר. יהיו אף מי שיאמרו כי זוהי הדמוקרטיה בגאונה: שכל יחיד יוכל לומר את דברו ולהשמיע על חברו ועל מי שאינו חברו."

30. יש לשוב ולציין, כי לא רק "השתלטות" האינטרנט על המרחב הציבורי התרחשה ותפסה תאוצה במרוצת שני העשורים האחרונים, תהליך שכאמור שינה ללא הכר את המציאות החברתית שבה אנו חיים, כי אם גם אמצעי התקשורת האחרים התרבו, השתכללו והפכו לנגישים יותר מאי פעם, כאמור וכמפורט לעיל.

שיקול הדעת של הרשות המקומית

31. מן המפורסמות, ועל פי ההלכה שנקבעה זה מכבר בבג"צ 389/80 דפי זהב בע"מ נ' רשות השידור פ"ד לה(1), 421, ביקורתו של בית משפט נכבד זה, כמו גם ביקורתו של בג"צ, מתוחמת לעילות הביקורת על פי כללי המשפט המנהלי, כאשר אין בית המשפט ממיר את שיקול דעתה של הרשות המנהלית בשיקול דעתו, והוא אינו בא בנעלי הרשות המנהלית.

32. יצוין, כי גם בית משפט נכבד זה נקט בעמדה דומה במספר רב של הלכות שיצאו מתחת ידו.

33. במקרה דנן, שיקוליה הלגיטימיים של העירייה מבוססים אך ורק על טובתם, שלום ורווחתם של תושביה, והם נשקלו ללא כל דופי וללא שום הפליה בין עמותה לרעותה או בין אזרח למשנהו. משכך, המשיבה סבורה כי אין מקום להתערב בהחלטתה, כשיש מקום להזכיר, כי המשיבה הודיעה במסגרת דיוני בית המשפט כי היא אינה מתנגדת להקמת דוכנים במתחמים סגורים כגון קניונים (בכפוף, כמובן, לתיאום עם הנהלת הקניון).

לנוכח כל האמור והנטען לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה ולחייב את העותרות בהוצאות המשיבה ובשכ"ט עו"ד ומע"מ בגינו בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק הדין ועד לתשלום בפועל.

יחזקאל ריינהרץ, עו"ד
ב"כ המשיבה מס' 2